U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy Ondřeje Mrákoty, soudkyně Michaely Bejčkové a soudce Zdeňka Kühna v právní věci žalobce: **A. S.**, , zast. Mgr. Anetou Bendovou, advokátkou se sídlem U Soudu 388/1, Hradec Králové, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra,** se sídlem Nad Štolou 3, Praha 7, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 26. 2. 2018, čj. OAM-955/ZA-ZA10-ZA15-2017, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 7. 6. 2018, čj. 30 Az 8/2018-57,

takto:

I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

III. Ustanovené zástupkyni Mgr. Anetě Bendové, advokátce, **se přiznává** odměna za zastupování a náhrada hotových výdajů ve výši **4 114 Kč**, která jí bude proplacena do 30 dnů od právní moci tohoto usnesení z účtu Nejvyššího správního soudu.

Odůvodnění:

[1] Rozhodnutím vydaným dne 26. 2. 2018 zastavil žalovaný řízení o žalobcově žádosti o mezinárodní ochranu. Žádost považoval za nepřípustnou, protože k posuzování žádosti podle něj byla příslušná Litevská republika. Žalobce podal žalobu ke krajskému soudu, který ji zamítl rozsudkem ze dne 7. 6. 2018.

[2] Proti rozsudku krajského soudu podal žalobce (stěžovatel) kasační stížnost. V ní uvádí, že žalovaný měl projednat jeho žádost, přestože podle čl. 12 nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 604/2013 (nařízení Dublin III) je státem příslušným k posouzení žádosti členský stát EU, jehož vízum stěžovatel obdržel (v tomto případě Litevská republika). Podle stěžovatele totiž azylové řízení v Litvě trpí zásadními systémovými nedostatky ve smyslu čl. 3 odst. 2 nařízení Dublin III, které s sebou nesou riziko nelidského či ponižujícího zacházení s žadateli ve smyslu čl. 4 Listiny základních práv EU. Informaci žalovaného o stavu azylového systému v Litvě z 31. 1. 2017 považuje stěžovatel za neaktuální. Žalovaný měl vzít v potaz stěžovatelovy obavy vyplývající z informací v médiích, že by se mu ze strany litevských státních orgánů nedostalo ochrany před jinými kyrgyzskými občany pobývajícími na území Litvy. Žalovaný mohl rovněž využít své diskreční pravomoci plynoucí z čl. 17 nařízení Dublin III. Stěžovatel je proto přesvědčen, že věc měla být meritorně projednána v České republice.

[3] Ve věcech mezinárodní ochrany se NSS po posouzení přípustnosti kasační stížnosti v souladu s § 104a s. ř. s. zabývá otázkou, zda podaná kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje zájmy stěžovatele. Není-li tomu tak, NSS takovou kasační stížnost odmítne jako nepřijatelnou (viz č. 933/2006 Sb. NSS).

[4] Kasační stížnost je nepřijatelná.

[5] Stěžovatel nesplňuje podmínky pro to, aby se pro projednání jeho žádosti o mezinárodní ochranu staly příslušnými české státní orgány. Stěžovatel by nemohl být přemístěn do Litvy, která je státem příslušným k projednávání jeho žádosti podle čl. 12 nařízení Dublin III, pouze tehdy, pokud by žalovaný či krajský soud zjistili, že v Litvě dochází k systémovým nedostatkům v rámci azylového řízení, a v důsledku toho stěžovateli hrozí nelidské či ponižující zacházení. Nic takového se však neprokázalo, námitky týkající se systémových nedostatků formuloval stěžovatel pouze v obecné rovině. Naopak z informací žalovaného vyplynulo, že litevský azylový systém zajišťuje možnost odvolání proti rozhodnutí o žádosti, právní pomoc, ubytování v azylových střediscích apod. Nebyly tedy shledány systémové nedostatky, které by mohly zapříčinit nelidské či ponižující zacházení se stěžovatelem (viz rozsudek NSS ze dne 23. 2. 2017, čj. 4 Azs 15/2017-25).

[6] K otázce čl. 3 odst. 2 nařízení Dublin III se NSS vyjádřil např. v rozsudku ze dne 25. 2. 2015, čj. 1 Azs 248/2014-27, z něhož vyplynula povinnost správních orgánů a soudů zabývat se hrozbou újmy, která by mohla žadateli o mezinárodní ochranu vzniknout při přesunu do státu příslušného k projednání jeho žádosti. Hrozbou újmy se žalovaný i krajský soud zabývali dostatečně a svá rozhodnutí podrobně zdůvodnili. V případě stěžovatele se nepotvrdila ani žádná individuální rizika, která musí správní orgán i soud posuzovat (srov. rozsudek Soudního dvora ze dne 16. 2. 2017, C-578/16 PPU, *C. K. a další*, a např. usnesení NSS ze dne 11. 9. 2018, čj. 5 Azs 240/2018–21). Rovněž nic nenasvědčuje tomu, že by zde měl být uplatněn čl. 17 nařízení Dublin III a že by se měly české státní orgány stát příslušnými na základě své diskreční pravomoci.

[7] Zákon o azylu, nařízení Dublin III a judikatura NSS poskytují dostatečnou odpověď na všechny námitky uvedené v kasační stížnosti. NSS neshledal ani žádné další důvody pro přijetí kasační stížnosti k věcnému projednání. Kasační stížnost svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele, a NSS ji proto odmítl podle § 104a s. ř. s.

[8] Výrok o nákladech řízení o kasační stížnosti se opírá o § 60 odst. 3 větu první ve spojení s § 120 s. ř. s., podle něhož žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, byla-li kasační stížnost odmítnuta.

[9] NSS ustanovené zástupkyni přiznal odměnu za zastupování (§ 35 odst. 8 s. ř. s.). Jde o odměnu za jeden úkon právní služby, a to za písemné podání soudu ve věci samé (kasační stížnost) ve smyslu § 11 odst. 1 písm. b) a d) vyhlášky č. 177/1996 Sb. (advokátní tarif). Za jeden úkon právní služby náleží odměna ve výši 3 100 Kč podle § 9 odst. 4 písm. d) ve spojení s § 7 bodem 5 advokátního tarifu a dále 300 Kč paušální náhrady hotových

pokračování

výdajů podle § 13 odst. 3 advokátního tarifu. Zástupkyně je plátkyní DPH, proto jí rovněž náleží náhrada ve výši 21 % z částky 3 400 Kč, tj. 714 Kč. Celkem tedy odměna činí 4 114 Kč. Tato částka bude zástupkyni vyplacena z účtu NSS do 30 dnů ode dne právní moci tohoto usnesení.

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 17. října 2018

Ondřej Mrákota
předseda senátu